

Proloog

Het zwaard van de meermin blonk in de waterige schemering van de Diepten van Tanner. Ze hield het zwaard voor zich uit, met beide handen aan het gevest, terwijl ze door het verlaten dorp trok.

Tanner, wie hij ook mocht zijn geweest, was al lang geleden vertrokken. Net als ieder ander. Toch hield de meermin haar zwaard geheven. In de eenzame wateren die door verlaten dorpen stroomden, joegen vaak zwartpunthaaien. Ook een ander soort roofdier loerde er: plundersaars die de huizen van de verdwenen bewoners afschuimden op zoek naar alles wat waarde zou kunnen hebben.

De meermin was op de terugweg naar Ondalina, haar thuis in de Noordelijke IJszee, en ze had onderweg veel van zulke dorpen gezien. In de Binnenwateren. In Miromara, en hier in Atlantica. Ze waren allemaal leeggeroofd en verwoest. De bewoners waren ontvoerd. De enkelen die hadden weten te vluchten, vertelden over in het zwart geklede soldaten die met wapens en kooien op hen af waren gekomen. Waar het meervolk naartoe was gebracht, wist niemand.

Toen ze zich ervan had vergewist dat er geen plundersaars in de buurt waren, stak ze haar zwaard in de schede. Ze was moe en de nacht naderde, vol gevaren. Pal voor haar stond een klein huis waarvan de deur scheef in de scharnieren hing. Voorzichtig ging ze naar binnen, waarbij ze wat makrelen deed opschrikken. De kamers beneden vertoonden tekenen van geweld: een omvergeworpen tafel, verbrijzelde borden, speelgoed dat over de vloer verspreid lag. Ze zwom naar boven en vond een

kamer die haar een zacht bed vol anemonen bood.

Haar gezicht was getekend door vermoeidheid. Ze had grote behoefte aan slaap, maar ze was er ook bang voor. Ze werd door nachtmerries gekweld. Iedere keer dat ze haar ogen dichtdeed, zag ze hem: Abbadon, het monster. Ze zag hem oprukken naar de anderen – Ling, Ava, Neela, Becca en Sera – om hen te verscheuren.

Ik had bij hen moeten blijven, dacht ze. Ik had hen moeten helpen.

Maar ze zouden haar hulp niet hebben gewild. Niet als ze de waarheid te weten waren gekomen.

Toen ze naar het bed zwom, bewoog er iets achter haar. Ze ving een glimp op van iets donkers, van een bleek gezicht.

Er was iemand anders in de kamer.

De meermin draaide zich om met de snelheid van een tarpon, en haar hart bonsde terwijl haar hand naar het gevest van het zwaard ging.

Ze zag dat er inderdaad iemand was, maar niet in de kamer. Hij bevond zich in een spiegel die aan een muur hing.

‘Wees niet bang, Astrid Kolfinnsdottir. Ik zou je echt geen kwaad willen doen,’ zei hij. ‘Ik ken je geheim. Ik weet hoe je hebt geleden. Ze bespotten je en noemen je zwak, maar door jouw aderen stroomt het bloed van de grootste magiër die ooit heeft geleefd. Ga met me mee. Ik zal een eind maken aan de wrede woorden, aan het gelach. Ik zal je machtig maken, machtiger dan ieder ander levend wezen.’

De meermin nam hem achterdochtig op. Hij was een mens. Zijn gezicht lag in de schaduw. Maar ze kon zien dat er een gave zwarte parel aan een ketting om zijn hals hing.

‘Hoe weet je mijn naam? Wie ben je?’ wilde ze weten.

De man reageerde door zijn hand naar haar uit te steken. Hij duwde hem door het verzilverde glas en liet hem in het water hangen – een vraag in plaats van een antwoord.

De vinnen van de meermin begonnen te prikken, maar ze sloeg geen acht op haar angst. Er was iets aan hem wat haar naderbij trok, iets wat even sterk was als het getij.

Ze bracht haar hand naar hem omhoog. Terwijl ze dit deed, ontwaarde ze haar eigen weerkaatsing in de spiegel. En erachter zag ze het gezicht

van de man, nu niet meer in de schaduw. Gedurende één moment werden zijn ogen – even zwart en bodemloos als de Grote Kloof – haar ogen.

Doodsbang mepte ze met haar staartvin tegen de spiegel, zodat deze verbrijzelde.

Terwijl de scherven omlaagkletterden, vluchtte de meermin de kamer uit.

Ze zwom zo snel als ze kon. Het huis uit, weg uit het dorp. De koude, donkere wateren van de nacht in.

1

Serafina di Merrovingia, rechtmatige *regina* van Miromara, spande haar kruisboog.

‘Schieten om te doden!’ beval ze.

De 25 strijders van de Zwarte Vinnen knikten allemaal en verspreidden zich toen. Dankzij hun camouflage waren ze bijna onzichtbaar tegen de met wier begroeide rotsbodem aan de voet van het koninklijke paleis van Miromara. Sera wierp een laatste blik op het donkere water boven haar en draaide zich toen om. Ze vertrok in de richting van een tunnel die in de rotsen was uitgehakt.

POORT VAN DE VERRADERS, luidde de eeuwenoude tekst die boven de ingang van de tunnel was uitgehakt. Duizenden jaren lang waren de vijanden van Miromara door deze gang naar de kerkers gebracht, tot hij tijdens een ongekend tijdperk van vrede permanent was afgesloten en vervolgens was vergeten. De ironie van de situatie ontging Sera niet. De echte verraders bevonden zich in het paleis: haar oom Vallerio, zijn nieuwe vrouw Portia Volnero en hun dochter Lucia. Ze hadden Sera’s moeder, regina Isabella, laten vermoorden en hadden daarna de troon gestolen.

Een paar meter dieper de tunnel in week de duisternis voor het licht van een draagbare lavalamp die door een van de Zwarte Vinnen aan de muur was gehangen. Het schijnsel viel op Sera en onthulde een meermin die sterk verschilde van die welke nog maar zo kortgeleden in het paleis had gewoond.

Sera was nu een indrukwekkende verschijning: sterk, recht van leden en zelfverzekerd. Haar armen en staart waren gespierd. Haar zwartgeverfde haar was in een kort mannenkapsel geknipt, zodat de vijand er geen houvast aan had, zoals Nam Legeips haar ooit had beetgegrepen. Net als alle Zwarte Vinnen droeg ze een kort donkerblauw militair jasje met een zwarte rand, als verwijzing naar Cerulea, de hoofdstad van Míromara. Aan haar heup hing een dolk. De twijfel en aarzeling die ooit in haar groene ogen te zien waren geweest, waren verdwenen; er brandde nu een vervaarlijk nieuw licht in.

Verderop zag Sera een hoog ijzeren hek dat met zeepokken was begroeid. Er waren vier jonge meermannen verwoed bezig de tralies ervan door te zagen, met gezwollen spieren op hun rug en armen. IJzer weerde magie af, dus konden er geen zangbezweringsen worden gebruikt om het metaal te breken of te laten smelten.

Ze liet haar wapen zakken. ‘Hoe lang duurt het nog, Yaz?’ vroeg ze een van de meermannen.

‘Hoogstens vijf minuten,’ antwoordde Yazeed. ‘We zijn er bijna doorheen.’

Hij was haar onderbevelhebber en dit was zijn idee geweest. Sera wist nog hoe hij samen met Luca, een andere krijger, om vier uur ’s nachts juichend en lachend het hoofdkwartier van de Zwarte Vinnen was binnen gezwommen.

‘Kijk eens wat wij hebben gevonden!’ had Yaz gejoeld.

Hij had een oud document van kelp-perkament op de tafel in het veilige huis gelegd. Serafina en de rest van de Zwarte Vinnen hadden zich eromheen verzameld.

‘Het is de oorspronkelijke bouwtekening van het paleis. Compleet met het volledige netwerk van lavabuizen,’ had Yaz handenwrijvend verklaard. ‘Dit stuk buis’ – hij had gewezen naar een dikke zwarte streep die met inktvisinkt was getrokken – ‘vervoerde lava van de laag onder het paleis naar de westvleugel. Hij had eigenlijk twee eeuwen geleden moeten zijn verwijderd, toen de schatkamers uit de Grande Corrente naar het paleis werden overgeplaatst.’

Luca was hem bijgevallen. ‘Maar dat is nooit gebeurd!’ zei hij, terwijl

hij een tweede stuk perkament uitrolde. ‘Dit zijn de tekeningen voor de nieuwe schatkamers. Ze konden die niet te dicht bij de lavabuizen plaatsen, want als de leidingen stukgingen, zou de lava de muren doen smelten, zodat de schatten gevaar liepen. Dus werd er een nieuwe leiding aangelegd, ver onder de schatkamers. De oude buizen werden alleen maar afgesloten, niet afgebroken.’

‘Alles ligt er nog steeds!’ had Yaz gniffelend gezegd. ‘De buizen, de zijtak, zelfs de afsluitklep. Er zit nog geen halve meter rotswand tussen de oude buis en de schatkamer. Het enige wat wij hoeven te doen, is de buis openbreken, de oude klep openzetten, de lava door de rotswand laten branden...’

‘...en we zijn in de schatkamers!’ was Sera hem in de rede gevallen, en ze hadden hun staarten enthousiast tegen elkaar geslagen.

‘Maar hoe komen we om te beginnen in het paleis?’ had Neela, Sera’s hartsvriendin, gevraagd. Ze was de zus van Yazeed en eveneens een Zwarte Vin.

‘De oude Poort van de Verraders, aan de noordzijde van het paleis. Die ligt onder aan de zeeheuvel en is overwoekerd door zeewier. Hij moet ons voldoende dekking kunnen geven,’ had Luca geantwoord.

Sera was op de hoogte geweest van de Poort van de Verraders, maar ze was verbaasd over het netwerk van oude lavabuizen. Ze had kennelijk veel gemist in haar dagen als verwende prinses. Haar uren waren gevuld geweest met het oefenen van zangbezwingen, school, en de eindeloze vermaningen van haar moeder. Deze dingen waren belangrijk, maar ze brachten je niet in de schatkamers – daar waren list en moed voor nodig.

‘Wanneer gaan we?’ had Neela gevraagd.

‘Zodra ik Mahdi zover heb gekregen om een feest te geven – een groot feest, met een vuurwerkshow,’ had Yaz geantwoord.

‘Ik begrijp het niet,’ had Neela gezegd. ‘Waar hebben we een feest voor nodig? En een vuurwerkshow?’

‘Omdat als we de lava uit de hoofdleiding laten stromen, de druk in het paleis zal afnemen. De lichten op dat netwerk zullen gaan flakkeren. De lavavuren zullen lager gaan branden. Dat wordt vast opgemerkt en dan worden ze achterdochtig.’

‘Dus doet Mahdi de lampen uit voor de show en heeft niemand iets in de gaten!’ had Neela uitgeroepen.

‘Precies,’ had Yazeed gezegd. ‘Tegen de tijd dat de vuurwerkshow is afgelopen, stroomt de lava weer en zijn wij op weg naar het hoofdkwartier met net zo veel buit als we kunnen dragen.’

‘Yaz, je bent geniaal,’ had Sera gezegd.

‘Helemaal waar,’ had Yazeed ingestemd. Iedereen was in de lach geschoten en daarna waren ze gretig begonnen de overval te plannen.

Sera was zo opgetogen geweest dat ze de bouwtekeningen in hun bezit hadden, dat ze pas later, toen ze op weg waren om te gaan slapen, op de gedachte kwam Yaz te vragen hoe ze die te pakken hadden gekregen.

‘Luca en ik zijn naar de Ostrokon geweest,’ had Yazeed luchtig verklaard. ‘Je kunt daar heel wat te weten komen, snap je.’

Sera had bij dit grapje een wenkbrauw opgetrokken. Iedereen wist dat de Ostrokon een van haar favoriete plekjes in Cerulea was. Voor de overval op de stad was ze er graag naartoe gegaan om tritonshoorns over geschiedenis te beluisteren, maar dat was nu niet veilig. ‘Dat was riskant, Yaz. Er wordt daar zwaar gepatrouilleerd,’ had ze gezegd. Ze moest er niet aan denken wat er allemaal had kunnen gebeuren als hij was gegrepen. Ze had zich geen betere onderbevelhebber kunnen wensen. Yaz was slim, dapper, en brutaal... maar soms was hij té brutaal.

Hij had gegrijnsd. ‘Kennelijk niet zwaar genoeg,’ had hij gezegd, terwijl hij verder zwom naar zijn bed.

‘Wacht eens even,’ had Sera gezegd, terwijl ze hem tegenhield. ‘Ik heb nog één vraag voor je: die oude leidingen... Hoe wist je zeker dat ze er nog steeds zijn?’

‘Dat hebben we gecontroleerd,’ had hij schouderophalend toegegeven.

‘Heb je dat gecontroleerd? Die leidingen zitten in het paleis. En er is een prijs op je hoofd gezet. Hoe heb je het dan in hemelsnaam gecontroleerd?’

Yaz had zijn wenkbrauwen gefronst. Hij had met zijn vinger op zijn kin getikt. ‘Hmm. Nou ja, nu ik er zo over nadenk, geloof ik dat we onuitgenodigd naar een feestje zijn geweest. Lucia is echt dol op feesten.’

Sera had haar hand tegen haar voorhoofd geslagen. ‘Grote goden, nee. Zeg dat je daar niet bent geweest.’

Yaz had een snelle *illusiobezwering* uitgevoerd. Zijn haar was blond geworden. Zijn ogen blauw. Op zijn gezicht, hals en borst waren uitbundige, krullerige tatoeages verschenen. Hij had een landerig gezicht getrokken en zijn stem daarbij aangepast.

‘Man, daar speelt Bilge! Die band is echt onwijs te gaaf! Zeg, heb je de ballast van die meermin daar gezien? Kerel, we gaan ons eens goed bezatten!’

Sera had kwaad haar hoofd geschud. Hij was te ver gegaan. ‘Ze hadden jullie kunnen grijpen, Yazeed. Jou, de leider van het Zwarte Vinnen-verzet. Heb je enig idee wat ze met jou hadden kunnen doen?’

‘Maar ze hebben ons niet te pakken gekregen. En nu gaan wij iets te pakken krijgen. Zoals enkele schatten.’

Hij had haar voorhoofd gekust en was in zijn bed geploft. Hoe kwaad Sera ook op hem was, toch had ze een triomfantelijke glimlach niet kunnen onderdrukken. Het verzet had goud nodig, massa’s goud, en Yazeed had een manier gevonden om dat te bemachtigen.

‘We zijn erdoorheen!’ riep hij nu.

Sera richtte haar aandacht op het hek. Er waren zes tralies weggezaagd om een ruimte te maken die groot genoeg was om erdoorheen te zwemmen. Ze snelde terug naar de ingang van de tunnel en float. Bijna op slag waren de gecamoufleerde krijgers aan haar zijde en volgden haar de tunnel in.

Yazeed en zijn meermannen – Luca, Silvio en Franco – wachtten al met pikhouwelen, wapens en lavalantaarns bij het hek. Sera zag de vastbeslotenheid op de gezichten van haar kameraden, en haar hart sloeg over. Hun loyaliteit, hun vertrouwen, hun bereidheid om voor de goede zaak te sterven, vormden het fundament van het verzet en maakten het sterk.

Ze wist dat de operatie die ze nu gingen uitvoeren, krankzinnig gevaarlijk was, maar ze beseftte ook dat ze geen keus hadden. De Zwarte Vinnen streden niet alleen voor haar rijk, maar voor alle rijken van het meervolk. Vallerio en Portia hadden Miromara en Matali al veroverd. Ze wilden At-

lantica, Ondalina, Qin en de Binnenwateren ook hebben. De wrede mens Rafe Mfeme hielp hen bij hun streven.

Maar er was nog iemand die hielp, hoewel Sera geen idee had wie of waarom. Ze had naar die persoon horen verwijzen als ‘hij’ en ze wist dat hij het leger van huursoldaten van haar oom had betaald: de ruiters des doods. Als tegenprestatie hielpen Vallerio en Portia hem bij het zoeken naar zes talismans – machtige voorwerpen die ooit in het bezit van de magiërs van Atlantis waren geweest. Sera had ontdekt dat deze persoon, wie hij ook mocht zijn, van plan was de talismans te gebruiken om een groot kwaad los te laten dat diep in de Zuidelijke Zee was verzonken: Abbadon, een monster dat door Orfeo, een van de magiërs, was geschapen. Wie was die geheimzinnige ‘hij’? En waarom had haar oom een verbond met hem gesloten? Sera wist het niet, maar ze wist wel dat het Vallerio en Portia niets kon schelen hoeveel meerminnen en meermannen er werden gedood, zolang zij hun begeerte naar macht en rijkdom maar konden stillen. Maar wat ze zich niet schenen te realiseren, was dat er niets te regeren over zou blijven, niets om te plunderen, als deze duistere ‘hij’ zijn zin had gekregen. Ze moest hem tegenhouden, maar daarvoor moest ze eerst haar oom tegenhouden.

Sera wierp een laatste blik op haar krijgers. In haar hoofd klonken de woorden die haar moeder ooit had gesproken. Om te regeren moet de grootste kracht uit het hart komen – uit de liefde die je je onderdanen toedraagt, en uit de liefde die zij jou toedragen.

De Zwarte Vinnen waren Sera’s onderdanen. Ze waren ook haar broers en zusters. Haar familie. En ze hield innig van hen.

Moge de goden hen beschermen, bad ze nu. Zodat ze ongedeerd blijven.

Sera hief haar kruisboog en sprak haar krijgers toe. ‘Snel en woest, net zoals we dat hebben afgesproken,’ zei ze. ‘Zorg dat je in je rug gedekt blijft. Houd elkaar gedekt. Geen angst, geen blunders, geen gevangenen. Gáán!’